

Békehírmök

2011. augusztus 14-21.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CV. ÉVF. 33-34. SZÁM

„De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!”

Bele tudjuk-e képzelni magunkat Józsué és Izrael népének korabeli helyzetébe? Látjuk-e, értjük-e döntésük súlyát és folyamatát? Meggyőződés, hogy mai körülményeink között csak nagyon kis mértékben tudjuk átérezni valóságos helyzetüket. Bár tudunk Izrael népének harcairól, értjük a feltett kérdést, a kimondott választ, de nem látjuk az arcukat, nem halljuk a sátrak mélyén folyó beszélgetéseket, a tömeg egyetértő vagy épp háborgó morgását Sikem mezején. Mégis, minden részértésünkkel együtt Isten Lelke megőrizte, sőt üzenetté teszi ezeket az ismert igéket a számunkra. Mi az, amit az Úr nekünk üzenhet ezek által ma?

Isten azt várja tőlünk, mai követőtől is, hogy engedelmisségünk ne másoktól függjön, hanem egyedül a vele való kapcsolattól. Akkor is, kövessük őt, ha mások is ezt teszik, és akkor is, ha egyedül kell lépni! Sőt! Józsué szavaiból azt is megérthetjük, hogy ő még másokkal szemben is kész haladni az Isten útján!

„...válasszátok ki még ma... de én és az én házam népe...”

Aktuális üzenet ez a mában is. Könnyű, csábító, sokszor egyszerűbb a sodródás, a tömeggel való együtt haladás, de veszélyes! Józsué hite, jó példája, családjának egysége ma is követhető és követendő! Orizzük meg minden körülmények között az Istentől való függésünket, és a belé vetett bizalmunkat! Ennek következménye lehet a szilárd jellem és a folyamatosan épülő jó jövő. Józsué és családja döntése, Isten melletti kiállása engedelmisségre és az Úr melletti fogadásra készíti a népet. Döntő lépés volt ez még akkor is, ha a következő generációk már nem eszerint éltek.

Isten ma is azt akarja, hogy család-jaink példamutatóan tudjanak élni és döntéseiket meghozni. Lépéseinknek kell megállítaniuk, elgondolkoztatniuk a körülöttünk élőket, és Istenre

irányítani figyelmüket. Azonban soha nem szabad valamiféle „produkcióval”, képmutató, az elvárásoknak megfelelő kiállással felcserélni az őszinte és hibáinkat sem takargató Krisztus-követést. Ha jól tudom, *Billy Graham* volt az, aki őszintén bevallotta egyszer (talán többször is) nyilvánosan, hogy mint világszerte ismert evangélista a családjában is Krisztus kegyelmére és sokak imádságára szorul, mert egyik fia, *Franklin* eltávolodott az Úrtól, és drogozni kezdett. Nem takargatta belső küzdelmüket, és nem próbálta a tökéletesség látszatát kelteni. Ezek után a sok imádságot az Úr meghallgatta, és Franklin drámai módon megtért és az Úr szolgálatába állt. Jövőre ő jön édesapja szolgálatát folytatva Magyarországra, és hirdeti majd az evangéliumot a Papp László Budapest Sportarénában 2012. június 1-3. között.

A bírák korának történelméből kitűnik, hogy a sikemi döntés után sem Józsué leszármazottai, sem pedig Izrael következő generációi nem tudták betartani hűségfogadalmukat. A következő generációk elbuktak, és Isten újabb hőseinek kellett jönnie, hogy az üdvtörténelem folytatódhasson. Egy kérdéssel hadd tegyem le a tollat: Mindig így kell ennek lenni? Egy erős, Isten iránt hűséges nemzedék után szükségképpen egy elerőtlenedőnek kell jönnie? Lehetetlen a hitátadás, a generációkon átívelő hűségfolyamat? Megtörténhet-e ma az, hogy erős hívő családoknak még erősebb, szüleik, nagyszüleik szolgálatát folytató utódaik legyenek?

A kérdéseket válaszoljuk meg mi! Azzal, ahogy élünk, és ahogy az életet, benne hitünket és szolgálatunkat továbbadjuk! Isten segítsen és áldjon mindannyiunkat ebben!

Papp János
missziói igazgató

„Én és az én házam az Úrnak szolgálunk.” **Köszöntjük a Tahikonferencia – 2011-re érkező testvéreket.**

Augusztus 20.

Az előző rendszer idején országunkban évtizedekig augusztus 20-át mint az alkotmány napját ünnepelték. De ünnepe volt ez az új forintnak, a munkás-paraszt szövetségnek is, vagy az új kenyérnek. Az ünnepi beszédekben frázisok hangzottak el egy olyan alkotmányról, melyet idegen mintára készítettek 1949-ben, s éppen augusztus 20-át szemelték ki törvénybe iktatásra, azzal a céllal is, hogy háttérbe szorítsák, s ha lehet, kitöröljék a magyar nép emlékezetéből azt, hogy 1083 óta Istvánra, Magyarország első királyára szokás emlékezni e napon, szentté avatásának évfordulóján. (folytatás a 263. oldalon)

És a szívem is elhagyott engem

Oslo, gyűlölet, önvizsgálat, találat, megoldás.

Különös úton vezetett engem az Úr. Csak mostanában értek meg eseményeket, de biztos, hogy várat magára még más történet, amelyet egyszer át kell értelmezni. Csak megérjem azt az időt, amikor kigyógyulok vétkeim sebeiből! Csozálatos érzés, ha felszakad a gyűlölet betokosodott kelevénye, és kitisztul a seb. Átéltém. Elmondom, hogy történt.

A háború előtt, még óvodás koromban sokat álltam sorban. Édesanyám helyett vártam a kenyérre, a tejre. Ő a kistestvéremet gondozta, nekem meg semmi más dolgom nem volt. Hallgattam a felnőttek beszédét. Legtöbbször az előttünk álló háborúval foglalkoztak, és az orosz katonák barbár cselekedeteivel rémítették egymást. Olyan dolgokat meséltek, amelyeket nem értettem ugyan, de félelmet gerjesztettek bennem is. Abban az időben úgyis mindentől féltünk.

(folytatás a 268. oldalon)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Augusztus 14-én** 15 órakor ünnepli a Bagaméri Baptista Gyülekezet az **imaház felépítésének 100-ik évfordulóját**. Szeretettel hívunk minden Bagamérból származó testvérünket és minden érdeklődőt az Urban való hálás együtt ünneplésre és megemlékezésre. A jubileumi istentiszteleten ígét hirdet *dr. Mészáros Kálmán*, az MBE elnöke. (*Bagaméri Baptista Gyülekezet*)

♦ **Augusztus 21-én**, vasárnap kerül sorra az évenkénti **országos Tahikonferencia**. Mivel ez az esztendő a család éve, ezért találkozónk jellegje a következő lesz: „Én és az én házam az Úrnak szolgálunk”. Idei rendezvényünkre *Toma Magda* testvért, a Horvátországi Baptista Szövetség elnökét hívtuk meg igeszolgálatra. Várhatóan több szolgáltató érkezik a délvidéki gyülekezetekből, Vajdaságból és Horvátországból. Délelőtt az összevont fúvószenekar és közös énekkar, a nap folyamán pedig egy horvát ének-zenei csoport szolgálatait is hallhatjuk a különféle bizonyágtételek, ünnepélyes események mellett. Ezen a napon adjuk át egyházunk soron következő Spurgeon-díját. Természetesen méltó módon megemlékezünk nemzeti ünnepünkről is. Istentiszteleteink délelőtt 10 órakor és délután 15 órakor kezdődnek. További információ és esetleges ebédrendelés *Uzonyi Ferenc* gondnoknál kérhető (baptifon: +36-20-886-0009). Találkozzunk ismét Tahiban! (*az MBE elnöksége*)

♦ **Augusztus 26–28-ig** „Krisztussal a magyar egészségügy szolgálatában” címmel szervezi a **Keresztény Orvosok Magyarországi Társasága XV. országos konferenciáját** (egyben XX. közgyűlését) a Veszprémi Pannon Egyetemen. Információ: *Gutiné Kiss Edit*, KOMT-iroda, 1171 Budapest, Magyar tudósok krt. 3. Tel.: 1/2291130; 70/6189655, e-mail: komt@komt.hu. Regisztráció: a jelentkezési lap megküldésével, mely a honlapról letölthető. Elérhetőség: www.komt.hu. Postán (KOMT-iroda, 1171 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.), illetve e-mailben (szkenelve).

♦ **Augusztus 28-án** kerül sor az idei második szabadtéri **fúvóstalálkozóra Felsőpetényben** a Répás dombon (de. 9.30 és du. 15 óra). Igézhirdető: *Sinka Csaba* lelkipásztor.

Egészségnap a Vajdaságban

A Baptisták az Egészségért Munkacsoport küldöttségével *Nyúl Zoltán* lelkipásztor testvér meghívására két gyülekezetet látogattunk meg a Vajdaságban. 2011. június 18-án a baptista imaházakban egészségnapot tartottunk. Vártuk a települések lakóit, akik Csantavéren 40-50 fővel, Bácskossuthfalván 70-80 fővel jelentek meg a szűrővizsgálatokon. Vérnyomásmérést, vércukormérést, szívbetegségkockázat-becslést, védőnői, táplálkozási tanácsadást, érszűkület-szűrést, cukorbetegséggel kapcsolatos tanácsadást tartottunk. Lelki problémákról beszélgettünk, gyerekekkel kapcsolatos kérdésekre válaszoltunk, kinek mire volt szüksége, megpróbáltunk segíteni.

A résztvevők és foglalkozásuk: *dr. Kovács Éva* belgyógyász, *dr. Kovács Teodóra* háziorvos, *Mesnyi Éva* ápolónő, *Göblné Papp Éva* védőnő, *dr. Udvardi Veronika* aneszteziológus, *Pálinkás Ibo-lya* szociális munkás, táplálkozási tanácsadó, *Bödőné Somogyi Irén* asszisztens, *dr. Nagy Imre* érsebész és felesége, *Marcsi* műtősnő, *dr. Mészáros Kálmán* lelkipásztor, és a cikk írója, *dr. Seres Leila* orvos.

Meglátogattuk a Bácskossuthfalvai Otthon Értelmi Fogyatékosokat Gondozó Intézetét, és találkoztunk az otthon igazgatójával, *Sztánkó Zsuzsannával* is vittünk magunkkal: a Baptista Szeretetszolgálat, a Magyarországi Baptista Egyház és a részt vevő munkatársaink adományát adtuk át.

Mivel anyagi lehetőségeik igen szűkösek, így minden segítséget örömmel fogadnak. A bácskossuthfalvai baptista gyülekezet már közel húsz

éve segíti az otthont más típusú adományokkal. Az egészségnapról és az otthonról az Újvidéki Tv magyar szerkesztősége is készített egy 20 perces kisriportot.

Az otthonban rövid áhítat keretében a gyógyító ige is megszólalt. *Mészáros Kálmán* testvér az Ékes kapukoldusának történetét idézte, aki az apostoloktól csak alamizsnát remélt. Aranynál és ezüstről azonban sokkal értékesebb ajándékot kapott. A Jézus Krisztusban való hit által mennyei erőt, soha nem tapasztalt örömet és új életcélt. Ezáltal állhatott talpra és csatlakozhatott a templomba sietők istendicsérő sokaságához.

A nap végén a felújított bácskossuthfalvai missziói központba siettünk, ahol kiértékeljük a nap áldásait. Az imaház átalakítása egyre jobban halad, idén tavasszal sok testvér magyarországi baptista gyülekezetekből és a budapesti Baptista Teológiai Akadémia hallgatói is részt vállaltak az új tető elkészítésében és a ház további felújításában. Imádkoztunk azokért a személyekért, akik a gyógyulás vágyával jöttek a nap során az Úr házába, és hálát adtunk a szolgálat lehetőségéért.

Köszönjük Istenünknek, hogy testvéreink között lehetünk! Köszönet a vendéglátásért is a csantavéri és bácskossuthfalvai gyülekezetnek, *Nyúl Zoltánnak* és *Viktóriának*, *Nagy Tibornak* és *Marikának*.

Reméljük, a jövőben is építhetjük a kapcsolatot testvéreinkkel és a gyülekezetekkel.

Mészárosné dr. Seres Leila
a munkacsoport titkára

A Baptisták az Egészségért Munkacsoport önkéntesei a vajdasági Bácskossuthfalván

Augusztus 20. – folytatás a címloldalról

István a kilencszázhetvenes években, két történelmi kor határmezsgyéjén született. Apja, Géza fejedelem, pogány volt, aki utóbb politikai érdekből áttért a latin rítusú kereszténységre. István, akit Vajknak hívtak, de a keresztységben az első keresztény vértanú nevét nyerte el, igen gondos nevelésben részesült, keresztény szellemben.

Apja taktikai okból és belső meggyőződés híján választott kereszténysége nála már mély életeszmennyé nem esült. István a politikai számítást tudatos politikai és emberi programmá változtatta. Pogány magyarsággal – ismerte fel István – Magyarország mint politikai képződmény nem csatlakozhat Európához. Ahhoz az Európához, amely a kereszténységet, az élenjáró fejlődést, az évszázados hagyományokra visszatekintő írásbeliséget és a szintén mély gyökerű államiséget jelentette.

István nagy érdeme, hogy rájött: e politikai-kulturális értelemben tett Európához kell csatlakozni.

István kora Közép-Európában az országalapítások időszaka. Lengyelországtól a Balkánig ekkor szerveződik megannyi királysággá a pogány népeknek az a része, mely keletről szegélyezte a keresztény Európát. A döntő mozzanat mindig a keresztény vallás felvétele volt. Ettől váltak ezek az államalakulatok merőben mássá, mint annak előtte. István és kortársai felismerték, hogy helyzetüket csak szilárdíthatja a kereszténység átvétele, és enélkül a jövőjük bizonytalan. Mindenesetre őket igazolja az a tény, hogy mindazon népek a térségben, amelyek nem voltak képesek erre a váltásra, menthetetlenül eltűntek a történelem sülyesztőjében.

A magyarság már több mint száz éve élt a Kárpát-medencében, amikor István 997-ben elhalt apja, Géza örökébe lépett. Az ezredfordulón királlyá koronáztatta magát, s ezzel mintegy bebocsátást kért és nyert népe számára a keresztény európai népek közösségébe. 1001-ben már törvényeket alkotott, majd az állam- és egyházszervezés, a gazdaság, a kül- és belpolitika építésével folytatta munkáját, amely csaknem három évtizedes komoly programot jelentett számára.

István a kor viszonyainak megfelelő keresztény királyságot alapított. Nyereség volt, hogy a magyarság keresztény hitre térése akkor történt, amikor a római katolicizmus körében megújulás, hitbeli elmélyedés ment végbe, és a misszionáriusok ezt a kereszténységet közvetítették elődeink-

nek. Abból a négy teológiai és kegyességi megújulási mozgalomból, amely Európa katolikusságára hatott ebben az időszakban, nálunk a gorzei kolostorból kiinduló érvényesült, amely a pogányok megtérését hangsúlyozta. A magyarok ősi hitvilágát jelentő sámánizmus sem e világi, sem túlvilági támaszt, vigasztalást nem nyújthatott az egyén vagy a közösség számára. A kereszténység viszont képes volt erre. Előnyösen hatott a pogánysággal szemben az is, hogy a keresztény tanítás vallásgyakorlat szempontjából egyenlővé tette az embereket. Megszüntette az élőlények feláldozását, legyen az ember- vagy állatáldozat.

A papok nem varázslók, akik önkívületi állapotban vagy állatok belsőségeiből jövendölnek, hanem tanácsokkal szolgálnak, tanítanak. Védelmet nyújtanak a világi erőszakoskodók ellen. A társadalmi felemelkedés lehetőségét a keresztény vallás bárki előtt szabadon megnyitotta. (Jobbágygyermekből is válhatott püspök, ebből a szempontból az osztálykeretek fellaúltak.) István az egyház segítségével rakta le az új magyar társadalom gazdasági, politikai és kulturális alapjait. Az egyház segítségével vezette be a magyar népet az európai népek kultúrközösségébe. A szerzetesek tanították a népet nemcsak írni-olvasni, hanem földet művelni is, támogatták a szegényeket, gyámolították a betegeket. Ők rendezték be az első könyvtárakat, megindították a magyar irodalmat, és végezték az államigazgatás bonyolultabb feladatait is.

A kereszténység szabad és tevékeny jelenléte hozzátartozik ahhoz, hogy egy ország megújuljon és megmaradjon.

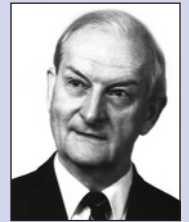
Bereczki Lajos

Utolsó vallomás

A nemrég elhunyt Bolyki Jánossal készített Balavány György **Hogyan fejthető meg a Biblia titkos üzenete?** címmel a **Magyar Nemzet** számára egy hosszabb interjút nem sokkal a hívő professzor halála előtt. E beszélgetés két bekezdését idézzük itt. (Forrás: mno.hu)

– A kereszténynek isteni kinyilatkoztatásnak tekintik a Bibliát, a világi gondolkodás viszont legfeljebb mondagyűjteménynek, erkölcsi útmutatónak, vallástörténeti dokumentumnak tartja. Az egyház be tudja bizonyítani, hogy ez a könyv több, mint amit általában gondolnak róla?

– Nem hiszem, hogy az egyháznak kellene ezt bizonyítani. A Szentírás önmagát hitelesíti, mi csak tanúszkodunk arról, amit megérthetünk belőle. Amint az ember személyes üzenetet, eligazítást kap a Bibliából, nem kérdés tovább számára, hogy hiteles-e. Tizenhét éves korom táján, mikor kerestem az élet értelmét és helyemet a világban, elkerültem egy bibliakörbe. Fitalokkal találkoztam, akik számára ez a könyv magát az életet jelentette. Azelőtt is hittem Istenben, de Jézussal, akiről ők beszéltek, nem tudtam mit kezdeni. Az foglalkoztatott, vajon ő is Isten, vagy csak egy ember? *Joó Sándor* református lelkész igazított el: Jézus egyszerre Isten és ember, ez a kereszténység nagy paradoxona. Azt ajánlotta, imádkozzam mindennap, hogy igazán megismerjem őt. Így is lett. Azóta ősi, az egyházatyák és a reformátorok által is használt analógiát használok kulcsként a Szentíráshoz. Ahogy Jézusban egy az Isten és az ember, s nem lehet ezt a két természetet szétválasztani vagy összekeverni, úgy a Biblia egyszerre isteni és emberi mű: kínál történeti fogódzókat, hiszen a történelemben jelent meg, de aki igazán meg akarja érteni, annak Istentől eredőnek kell tartania. Ez a Szentírás kettős természete, amelyet komplementaritásnak neveznék: két látszólagos ellentét magasabb szinten kiegészíti egymást.

Kérdések és válaszok

Az előadást követően kérdésekre válaszolt dr. Alan Platt testvér.

– *Hogyan ismerték fel Isten vezetését egy-egy konkrét feladatra vonatkozóan?*

Egy illusztrációval válaszolt. A kutya bolhátlanítását tervezte egyszerűen. Elkezdte „szekciónként” a kutya nyakán, hátán, de sehogyan sem sikerült, mert a bolhák a megtisztított „szekcióba” újra visszaosontak. Ekkor a barátja megkérdezte: Miért nem használod bolhairtó nyakörvet? Erre Alan vett egy ilyen nyakörvet, és azt vette észre egy-két nap múlva, hogy a bolhák már csak a kutya farkán tartózkodtak, majd újabb két nap múlva már ott sem. Elkezdte kutatni, hogy a nyakörv hogyan hatott ilyen eredményesen. Megtudta, hogy olyan hatóanyag van a nyakörvben, amely a kutya mozgására, futására ráporzik a szőrzetére, bőrre, és azon keresztül a jószág véráramába bekerülve az egész szervezetben fejt ki a hatást a bolhákkal szemben. – Ekkor értettem meg – mondta Alan –, hogy mit akar Isten. Nem „szekciós jelenléte” Pretoria városában, hanem behatolást a fő ütőerekbe. – És itt visszautalt a társadalom nyolc szegmensére és arra, ahogyan rákapcsolódtak ezekre tagjaik és „rendezvényeik” által.

– *Másként dolgozó missziós csoportokkal, gyülekezetekkel hogyan alakult a kapcsolatuk?*

Kezdetben nem volt például más felekezetekkel kapcsolat, de kialakult. Ez a következőképpen „tárgyalódott” le a gondolkodásukban és az első felekezetközi pásztori együttlétekben. A kapcsolatok három alapon nyugszanak: abszolútumaink – értelmezéseink – feltételezéseink. A kapcsolat kialakításában az abszolútumokat vették alapul, és nem a másikat. Ez a gondolkodási alap tette lehetővé, hogy háromhavonta pásztori együttléte van a többi keresztyén vezetővel, a különbségek feletti feszültségek nélkül. Évente a feleségekkel együtt pásztori napot, kirándulást valósítanak meg. Havonta vannak együtt egy szorosabb pásztorközösségi szinten az evangéliumi pásztorokkal. Hetente vannak együtt ima- és munkaközösségben a kilenc gyülekezet vezetőivel. Nincs rivalizálás közöttük.

Lejegyezte: Katona László

Küldetésünk betöltése a lelki egészség jele

Dr. Alan Platt előadásának hallgatói jegyzete, amelyet a Pécssett 2011. május 21-én rendezett összmagyar missziói konferencián tartott.

Dr. Alan Platt a Dél-Afriakai Köztársaságban, az egymillió-hatszáz ezres lakosú Pretoriában dolgozik egy működésében meggyengült 250 tagú gyülekezetben az apartheid rendszer bukása óta. Munkáját munkatársaival együtt Istenre figyelve végzi. A gyülekezetében lelki és missziói megújulást éltek át. Most már kilenc gyülekezetük alakult a városban, ezek révén 37 ezer embert tudtak az evangéliummal Istenhez segíteni, és szélesedő közösségi munkájukba megnyerni. Ez a kilenc gyülekezetük egy missziói vezetésben és működési rendszerben dolgozik. Jelenleg ez a kilenc gyülekezet öt általános iskolát, öt árvaházat, kilenc szakma tanításával szakiskolákat tart pillanatnyilag kb. ezer tanulónak. A város gyülekezeteinek több mint 600 főállású alkalmazottja van. Munkájukat sikeresen terjesztették ki eddig az ország hat nagyvárosában. Tapasztalatuk, hogy amikor egy ország politikai, gazdasági stb. kríziseket él át, akkor az élő gyülekezetek számára nagyobb a lehetőség – ha azok a Mesterre figyelnek. Az élő és sokoldalúan működő

egyház az Isten válasza az összetört nemzetek számára.

Alan professzor előadásában lépésenként kifejtette, hogy melyek a feltételei annak, hogy Isten megújíthasson és dolgozhasson általunk. Négy kritikus kérdésre kell választ adnunk.

1. *Ki az én Mesterem?* Ezt újra és újra tisztázni kell, mert míg a Mester beszélni akar hozzánk, addig más és más hangok is szólítanak bennünket: hagyományok hangja, pénz hangja, pedig, mint mondta: Ha Isten rendel, ő fizet is! –, kételkedések hangja stb.

2. *Mi az én küldetésem?* Tiszta, világos képnek kell lennie róla. Példaként mondta: Egy kutyával találkozott – nagy kutyával találkozott – haragos kutyával találkozott – megijedve futni kezdett a kutya elől, az kezdett utána futni... Ismerőseink képzeletében egy kutyás történet képeit ezekkel a szavakkal teljesen fel lehet építeni. Nem is volt ott semmiféle kutya!!!

Éppen így kell a küldetésünk képét felépítenünk a hallgatóinkban. Minél szilárdabban látja egy vezető a saját küldetését, annál szilárdabban tudja hallgatóiban is felépíteni. Hibaként olykor elkövetjük azt is, hogy mi látjuk a saját küldetésünket, de hallgatóinkban nem építjük fel eléggé, hogy ők is ugyanazt lássák, ezért magunkra maradunk a küldetésünkben.

Tehát ha minél szilárdabban, plasztikusabban át tudjuk adni a küldetesképünket, annál inkább tud a gyülekezet új működési képet választani a régi működése helyébe. A kép remény, út a jövőbe. Ábrahám reménység ellenére reménykedett, képet ragadott meg, alakított ki magának hittel a jövőjéről, és ez átalakította élete minden tényét, Sárával még a biológiai meddőségük tényét is. A Mester hangja, általa elfogadott, hittel megragadott jövőkép változtatja meg a jelen képét, működését.

A stratégiának világosnak kell lenni! Pretoriában sokszor futást rendeznek egy-egy kitűzött közösségi célért. Egyszer a város főterén összeállt a futók csapata, és volt közöttük egy hivatásos, kitüntetett futóbajnok is. A lelkész elsütötte a pisztolyt – mindenki futni kezdett, de a futóbajnok egy helyben állt, és

A mikrofonnál Alan Platt, akit Varga György tolmácsol

megkérdezte a pásztor: Merre? A pásztor így válaszolt: Testvér, hajrá! A bajnok ismét csak állt és kérdezte: No de merre?

Sokszor ez a helyzet a gyülekezeti vagy nemzeti stratégiáinkkal. Ennek az elkerülése érdekében kell a világos küldetesképet átadni, együtt megtalálni, és az ahhoz szükséges stratégiát megválasztani. Mk 6. fejezetéből az 5000 ember megvendégelése példáját hozta. Jézus és a tanítványok különbségének üzenete érzékelhető e történetben. A tanítványok aggodalmaskodnak. Az aggodalmaskodás látja a problémát, de nem része a megoldásnak. Jézus nem aggodalmaskodik, hanem megindul a helyzet felé, és megoldja a problémát. Nekünk át kell alakulnunk Jézushoz. Ha nem vagyunk részei a megoldásnak, akkor a problémának vagyunk részei.

A pretoriai gyülekezetek vezetőségében átgondolták a társadalom összes szegmensét. Nyolc területet állapítottak meg: oktatás, üzleti élet, művészet, egyház, kormányzás, média, sport, szociális terület. Ekkor feltették a kérdést az Úr előtt: A gyülekezetünk hogyan jelenhet meg e nyolc területen? Isten a következő tanácsokat adta nekik:

A. Mobilizálás – vagyis a gyülekezetből hazamenve minden tag a társadalom valamelyik szegmensébe érkezik. A tanár az oktatásba, a focista a sportba, a kereskedő az üzleti életbe stb. Miután ezt átgondolták a tagokkal való beszélgetésben, rájöttek, hogy így mindannyian „egy nagy álom” megvalósításának részei lehetnek.

B. Beszivárgás. Például az emberek a szülői munkaközösségben aktív szerepvállalás révén bekerülhetnek olyan területekbe szolgálataikkal, nézeteikkel, amelyek passzivitásuk esetén nem nyílnak meg. Így Pretoriában a szülők révén 48 iskolában dolgoznak a gyülekezet tagjai, a város ifjúságát, családjait, lakosságát Isten szerint építendő célokat képviselve!

C. Példaadás. Ennek kifejezésére a gyülekezet létrehozta az első iskoláját, amelyet Isten tekintélyének tiszt-

teletével építettek, szerveztek és működtetnek. Ezt követte a többi intézményük megnyitása.

3. Mi az üzenetünk?

Ez összhangban legyen azzal, amit a gyülekezetben tanítunk! Elvezette őket Isten ahhoz a kérdéshez, hogy ha csak a saját hallgatóiknak, a mennyországról, Isten és Izrael viszonyáról, egyházi ünnepekről stb. akarnak prédikálni, akkor hogyan fogják a városukat megváltoztatni? Ekkor ismerték fel, hogy Jézus a várossal kapcsolatosan is akar nekik üzenetet és munkát adni.

A gyülekezet lelki vezetői ezt követően eljutottak a negyedik fontos kérdéshez.

4. Kik az én embereim? Kik vannak velünk a gyülekezetben? Ki fog velük együtt dolgozni? Kifejtette, hogy tulajdonképpen ötféle ember veszi körül az életünket:

- az *atyák* azok, akik a legtöbb forrást, támogatást hozzák számomra;

- a *barátok*, akik fontos embereink, munkatársaink, konzultánsaink;

- a *követők* a tanítható emberek, készek változni;

- a *drukkerek*, akik kedves emberek, de nem változnak, nem fogadnak azon munkásként, aki által nekik változni kellene;

- az *ellendrukkerek* az apasztó emberek, akik szent küldetésüknek az ellenőrzést, folytonos korrigálást, az akadályokra emlékeztetést tartják.

Általános megfigyelés, hogy a lelképásztorok szolgálatának, erejének 80%-a az első két típus embereire megy el. Pedig az első három típus embereivel kellene sokkal többet együtt lenni, fordítani.

Lejegyezte: Katona László

Néhány szó az Alpháról A pragmatikus karizmatikusok

Köntös László, a Dunántúli Református Egyházkerület lelkes főjegyzője a egyháza megbízásából részt vett az Alpha Kurzus szokásos évi rendezvényén Londonban, a Holy Trinity Brompton anglikán templomban. A reformatus.hu oldalon található beszámolójából részleteket adunk közre. (A szerk.)

Az Alpha Kurzus jelenleg a világ 164 országában működik, eddig 16 millió ember vett részt a kurzuson. Több mint 300 000 önkéntesük dolgozik világszerte. A kurzusokon részt vevők átlagéletkora 26 év.

Az egész rendezvény jellegadó szereplője kétségtelenül Nicky Gumbel, a Holy Trinity Brompton lelképásztor, az Alpha Kurzus alapítója volt. Személye egyben megtestesíti a kurzus szellemiségét, s talán segít megérteni a „titkot”: mitől ilyen hatékony? Nos, az Alpha alapítója közvetlen, szellemes, humoros, sokszor önreflexív, ironikus, pragmatikus – és karizmatikus. Tényleg jó volt hallgatni előadásait és igehirdetéseit, amelyek egyébként soha nem feleltek meg a klaszszikus műfaji szabályoknak.

Ahogy látom, az Alphának két sarokpontja van, egy módszertani és egy teológiai: 1. pragmatikus módszer az emberek megszólításában, 2. a Jézussal való személyes kapcsolat látható és érzékelhető megszületése az egyénben a Szentlélek által. Módszertanilag az Alpha a mai ember konkrét igényeiből indul ki, ami azt jelenti, hogy kerüli az evangéliummal való direkt megszólítást. Először kisközösség, aztán hitre jutás. Nicky Gumbel szerint a hagyományos missziói módszer ez: hitre jutni – tartozni valahova – keresztyén életet élni. Ezzel szemben az Alpha megcseréli a sorrendet: tartozni valahova – hitre jutni – keresztyén életet élni. Az Alpha tehát a mindennapi, ma már többnyire egyházon kívül élő ember magányosságára, gyökértelenségére „épít”, de kerüli a direkt megszólítást az evangéliummal. Először közösséget ajánl fel, mégpedig mindig a helyi gyülekezeti közösséget.

Az Alpha azért érdekes, mert egy sajátos kegyességet össze tudott kapcsolni egy egészen modern, sőt posztmodern módszertani technikával és gondolkodással.

Hír és kérdés

♦ *Életbe lépett Illinois államban az egyneműek házasságát legalizáló törvény.* A július 1-jén törvényerőre emelkedett határozat értelmében a homoszexuális párok ugyanolyan jogokat élveznek, mint a heteroszexuális házaspárok, beleértve az örökbefogadás lehetőségét is. Ennek következtében a gyermekek örökbefogadásával foglalkozó minden intézménynek el kell fogadnia a homoszexuális pároktól érkező igényléseket is, még ha ellenkezik is hitelveivel, vagy bezárással büntetik. Az Illinois államban működő négy katolikus örökbefogadási iroda a törvény felfüggesztését kérte, amely 1997 gyermeket érint. Jelenleg az Egyesült Államok hat államában ismerik el a homoszexuálisok házasságát: Kaliforniában, Nevadában, New Jerseyben, Oregonban és Washington és Illinois államban.

♦ *Kaliforniában tananyag lesz a homo-, transz- és biszexuális csoportok története.* A főpásztorok ellenzik azt a törvénytervezetet, amelynek értelmében bevezetnék a tankönyvekbe a homoszexuális, biszexuális és transzszexuális emberek hozzájárulását az amerikai történelem és kultúra fejlődéséhez. Kalifornia állam szenátusa áprilisban már elfogadta a törvényt, július 5-én a képviselőház is. Jelenleg *Jerry Brown* demokrata párti kormányzó aláírására vár. A most érvényben lévő szabályozás értelmében az oktatási anyagban szerepel a különleges kulturális és faji csoportok történelme, mint például az indiánoké vagy az afrikai amerikaiaké. A törvény szövege új védett kategóriákat ad ehhez, közöttük a fogyatékkal élőket, újabb etnikai csoportokat és a különböző szexuális beállítottságú embereket. A törvény támogatói szerint ez segít, hogy a fiatalok leküzdjék a homoszexuálisokkal szembeni előítéleteiket. Ha a kormányzó aláírja a törvényt, Kalifornia lesz az első amerikai állam, amely bevezeti az iskolai oktatásba a homoszexuális, biszexuális és transzszexuális társadalmi csoportok történetét. (*Magyar Kurír*)

A baptizmus legjelentősebb országában, az USA-ban hódító egyneműek házasságát legalizáló törvényalkotási kedv meg tud-e állni határainkon kívül? Adja Isten, hogy megálljon!

Házasság, család, szexualitás

Korunk nyugati emberének szellemi nyughatatlanságát és zaklatottságát teszi nyilvánvalóvá az a magatartás, hogy évezredekken át alapvető társadalmi és etikai evidenciaként kezelt családi és szexuális kapcsolatok kérdőjeleződnek meg. Ennek okai között világviszonylatban is olyan trendeket találhatunk – melyek közhelyszámba mennek –, mint a jóléti társadalmak fogyasztoi és önimádó szemlélete és magatartása. A házassági válások magas aránya, a csoportsex, a homoszexualitás legkülönfélébb formái, a pedofília, a pornográfia és egyéb családi és nemi eltévelyedések az úgynevezett nyugati világban kívül közel nincsenek ilyen mértékben jelen, ha csak a Nyugat valamilyen törvényes vagy törvénytelen jelenléte ezt nem gerjeszti. A családi és a nemi élet területén mutatkozó válságjelek arra engednek következtetni, hogy kultúránkban hamarosan elérkezik az idő – vagy már itt is van –, mikor nem elégséges az értékőrzés stratégiája, hanem egyfajta reformációra van szükség mind az egyházban, mind a társadalomban, de legfőképp az emberi lélekben.

Mi a teendőnk?

E pillanatban a cselekvés minimumaként ki kell jelölnünk és hirdetnünk azokat a határokat a Biblia alapján, melyek perspektivikusan biztosítják az egészséges házassági, családi és szexuális életet. Amikor ezt tesszük, akkor elsősorban nem az egyház érdekét képviseljük, hanem az emberi közösség jövőjét, hívók és nem hívók gyermekeinek, unokáinak és dédunokáinak teljes életéért szólnunk.

A férfi és nő együtt az ember. Ez a különmeműek házasságának az alapja. A férfi és nő kizárólagos és egész életre szóló kapcsolatát házaseletnek nevezi magyar nyelvünk. A házasságot élő szervezetnek jelenti ki a Szentírás, melyben a férfi és a nő egyszerre tapasztalja másságát és egységét. Nagy titok ez, amelynek megélésére meghívott a férfi és a nő. Ez a magá-

ban és egymásban gyökerező identitás ad biztonságos hátteret a gyermekvállaláshoz és -neveléshez mind a szülő, mind a gyermek számára. Pszichológiai és szociológiai kísérletek és megfigyelések is ezt a meggyőződést erősítik.

Az ember szexuális viselkedése egyszerre fiziológiai és szimbolikus. Szimbolikus alatt azt értve, hogy a szexuális tetteknek a kapcsolatokban és a kapcsolatokra nézve értelmező üzenete van. Ezáltal a meglévő viszonyok megkérdőjeleződnek, átértékelődnek, kiüresednek vagy épp felértékelődnek. Ha a szexuális viselkedés és viszony nem adekvát a biblikusan egészséges családi és nemi élet keretével, akkor a személyiségben konfliktus, majd krízis áll elő, melynek végén vagy újra egészséges házastársi és családi élet határozza meg a résztvevők szexualitását, vagy minden a feje tetejére áll, és a szexuális kilengések, kicsapongások vagy akár aberrációk határozzák meg a család életét, ami többnyire már nem élet.

Szellemi válság

Mindezekből adódóan, mint Isten népének, látnunk kell, hogy a házasságok, a családok nagyarányú válsága és a szexuális zűrzavar mögött, mely sok esetben erkölcstelenségbe torkollik, a lélek és a szellem válsága áll.

Mivel a jövőnk a jövő generációjában van letéve, ezért kiemelt felelőssége van azoknak a közösségeknek, intézményeknek és médiumoknak, melyek célcsoportjai között szerepel a gyermek- és ifjúsági társadalom. A kívánt minőségű házassági és családi életre való felkészítés nem csupán a specifikusan e témával foglalkozók ügye, hanem az egész társadalomé. A társadalmi tőke gazdasági, kulturális és mentális összetevői közül nem kétséges, hogy a mentális rész a legmeghatározóbb, még ha nem nélkülözhető a többi elem sem. Az egészséges személyiségek fő műhelye pedig köztudottan az egészséges családi közösség.

A társadalom egészében – akár érti és elfogadja, akár nem az általunk hirdetett értékeket és üzenetet – képviselnünk kell, hogy a házasság nem lehet más, mint férfi és nő életre szóló, testi-lelki közössége; hogy a családnak kell megadni szülők és gyermekek számára egyaránt a személyiség legalapvetőbb biztonságát és fejlődését; hogy a szexuális kapcsolatnak kizárólag a házasságon belül van helye és értéke.

Felelősségünk

Sajnos, mi hívők is ma gyakran túllépünk ezeken az egyszerű és világos ételszabályokon, miáltal sok szenvedést okozunk másoknak, de olykor magunknak is. Mindemellett félrelépéseink másokat is bátoríthatnak az egészséges keretek szétfeszítésére. A jó és a rossz példa egyaránt hatással van környezetünkre. Ezért különösen is elvárjuk a felelős tisztségeket betöltő személyektől, hogy egész magatartásukban és életvitelükben vegyék komolyan családi és szexuális moráljuk hatását környezetükre, valamint tetteik hosszú távú következményeit is vegyék számba. Az ókortól közismert evidencia, hogy minden mindennel összefügg. Ezért ma különösen is bárgúnak vagy hazúgnak tűnik az a szemlélet, amely csupán szűk „szakértői” szempontok alapján óhajtja kiszűrni a megbízásra alkalmas személyeket. Ebben az értelemben aligha fogadható el bármilyen kifogás, magyarázat vagy védekezés akkor, amikor felelős vezetők – főleg az egyház berkein belül – nem hajlandók sem hátat fordítani a Szentírással ellentétes

életvitelüknek, sem önként távozni felelős helyükről, ha ragaszkodni kívánnak továbbra is – a Biblia szavaival élve – bűnös életmódjukhoz. Nincs olyan cselekedet, szokás, attitűd, amiből ne lehetne megtérni, épp ezért az egyházban egyértelműen kell beszélünk a házasság előtti nemi kapcsolat, a házasságtörés, az azonos neműek együttélése, a fajtalanság, a prostitúció, a pedofília, a vérfertőzés, a családon belüli erőszak és a családot érintő bármely más erkölcselenség megengedhetetlenségéről. Más a lelkipogondozói szempont és más az egyértelmű erkölcsi állásfoglalás. Lelkipogondozni csak azt tudja az egyház, aki már felismerte tette negatív tartalmát és hatását. Mások esetében a lelkipogondozás a tettükkel való szembesítést jelenti.

A társadalom főképp élvezetekre törekvő és ezáltal célt tévesztett rétegét egyszerre kell az igaz és örök értékekkel evangelizálni, másrészt bátorító határozottsággal felmutatni számukra a házasság, család és szexualitás bibliai értékeit.

Háló Gyula

Huszonöt plusz

2011. június 27. és július 2. között Perén *Basista Erika* és *Vladimir* egy régi hagyományt folytatott. Még a kilencvenes években kitaláltak egyedülálló 25 éven felüli fiataloknak egy hetet, mely során – szavaikkal élve – „megszeretgessék” őket. Ezen a héten pontosan ez történt. Akik elmentünk, azt tapasztaltuk, hogy e házaspár és azok, akiket segítségül hívtak a szolgálathoz, azon fáradoztak, hogy lelkileg és fizikailag is feltöltszünk.

A hét alapigéje a Galata 6,7–9 volt, mottója pedig ebből a szakaszból egy részlet: „...mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk”. Délelőtről délelőtre *Cserés Attila* nyíregyházi lelkipásztor és *Bányai István* encsi lelkipásztorjelölt vezetésével a vetéssel, növekedéssel, aratással kapcsolatos ígék mellett tehetjük mérlegre életünket. Vajon engedjük-e, hogy Isten szántson bennünk új ugart? Hogyan engedjük, hogy Isten munkálkodjon bennünk: növekedhet az ő vetése, vagy a Lélek gyümölcse helyett a test gyümölcse van jelen?

Majnár Ágnes

A tanítások mellett erősödhattunk a rengeteg éneklésen, beszélgetésen keresztül is.

Nem volt felhőtlen az időjárás, de annak nem lehetett akadálya, hogy jól éreztük magunkat. Jártunk Hejcéen, Vizsolyban, láttuk Boldogkő várát, és még Kassán is „körülnézhettünk”. A vállalkozó szelleműek a Hernádon kenus túrát tettek. Emellett a nagyszerű sportszoba is kínált lehetőséget pingpong-, csocsó- és dartsmeccsre.

Minden résztvevő nevében mondhatom, Isten ajándéka volt ez a hét, mely során csak erősödöttünk. Kívánom a szervezők további életére és munkájára Isten áldását.

Gyilkosság-e az abortusz? – keresztyén szempontból

Gyilkosság-e az abortusz? Milyen problémát jelent ez számunkra? Fenyegget a pusztulás minket, avagy ez csak egy kulturált lépés lenne az intelligencia felé? Ehhez hasonló kérdésekről faggattam Varga László IV. éves joghallgatót.

– Ön szerint milyen problémát jelent ma Magyarországon az abortusz?

– Az abortuszprobléma Magyarországon demográfiai, népességszökkenési és a nyugdíjrendszer szempontjából is lényeges, releváns, sorsdöntő kérdés.

– Milyen törvényekkel van ez szabályozva? Egyáltalán lehet-e ezt szabályozni?

– A hatályos polgári törvénykönyv 1959. évi IV-es törvénye alapján már a megszületendő magzat is élő személynek tekinthető. Az 1949. évi XX-as törvény az alkotmányról előírja minden természetes személy számára az emberi élethez való jogot, amelyet a törvény a XII. fejezetben az alapvető jogok és kötelezettségek között fektet le.

– Mit jelent ez a gyakorlatban?

– Ezen tényekből kiindulva megállapíthatjuk, hogy az abortusz eredetileg emberölésnek és alkotmányellenesnek tekinthető.

– Mivel szankcionálja ezt a törvény?

– Ha ezt emberölésnek fogjuk fel (márpedig az), akkor a BTK szabályait kell alkalmazni a szankció terén. Ez öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény – állítja Varga László. – Azért is fontos ezt a témát felszínen tartani és boncolgatni, mert ha nem születik kellő számú gyermek Magyarországon, akkor kevesebb olyan ember lesz, aki aktívan foglalkoztatható, és így előbb vagy utóbb a nyugdíjrendszer is veszélybe kerül.

– És ön szerint mennyire viselheti ez meg a közhangulatot?

– Az abortuszok egyre növekvő száma ahhoz a demográfiai katasztrófához vezethet, hogy a társadalom korábban és idő előtt elöregedhet.

– Mit jelent ez a jövőre nézve?

– Ez azzal a következménnyel járhat a napjainkban ismert szociológiai elemzések, kutatások alapján, hogy Magyarország lakossága 2050-re hatmillióra csökkenhet a jelenlegi kilencmillió-kilencszázhez képest...

Szalai András

És a szívem is elhagyott engem Folytatás a címlodról

Aztán elvitték apukámat katonának, és a „felszabadító” orosz katonák más vágányra terelték a vonatjukat. Meg sem állt a Fekete-tengerig, majd a bakui olajmezőkön kötött ki. Négy és fél évig tartották fogva. A semmiért.

Közben kisebb lett az országunk, és a nagymamánál nyaraló unokatestvéreim kerültek hirtelen másik országba. Még az életjel adása is pert indított volna el. Az édesanyák az örület határán szenvedtek. Közeli rokonaim. Láttam a gyötrelmüket.

Apuka nélkül, állás és fizetés hiányában az éhhalál szélére sodródtunk. Akkor terhet jelentett a gondozásunk, hogy anyuka majdnem belerokkant. És visszatért a háború előtti kép. Orosz katonák.

Először féltém a hírektől, aztán az ostromtól, majd a hiányok szították bennem a gyűlöletet. Nem volt különös bűnbánatom miatta, más is így érzett irántuk.

Talán soha nem gyógyultam volna ki ebből a lelki kínból, de Isten olyan úton vezetett, amelyiken egyszer elhagyott engem a szívem.

Olyan iskolában kaptam munkát, amelyik a pártállam kiemelkedő iskolája volt, és amikor megszűnt a speciális orosz iskola, a növendékek és az anyanyelvi tanárok a mi iskolánkba kerültek. Érdekes megfigyeléseim voltak. Bár nehezen tudtam beszélni velük, de az életük – bár minden jóban részük lehetett – mégis sajnálatot ébresztett bennem irántuk. Senki nem szerette őket. Nem volt társaságuk. A rokonaik szörnyű nélkülözésben éltek, nem győztek csomagot küldeni nekik. Legtöbbjük hamarosan egyedül maradt, elvált asszony lett belőlük, és csak azért nem utaztak vissza a családjukhoz, mert akkor ki segítette volna őket anyagilag. Tanév végén senkitől nem kaptak egy szál virágot sem. Amikor megosztottam velük az én tengernyi csokromat, sírva köszönték meg. Elgondolkodtam a gyűlöletemen, de még ragaszkodtam hozzá. Az édesapámért. A rokonaimért. A saját nyomorúságos gyermekkoromért.

Valamelyik első osztályomban egy félkezü kislányt kaptam. Agy-
(folytatás a következő oldalon)

Ötvenéves az evangéliumi rádiós szolgálat

A monte-carlói evangéliumi rádió központi épülete

Ez alkalommal Sámuelhez hasonlóan lélekben mi is leteszünk egy követ, és Ében-Háézernek nevezzük el, mert: Mindeddig megsegített bennünket az Úr. Igen, mi mindnyájan, akik Magyarországon és külföldön ebben a szent munkában részt vettünk, az Úrnak adjuk a dicsőséget azért, amit vele és általa el tudtunk végezni.

A kezdet Monte-Carlóban nem volt könnyű, de az Úr vezetését, biztatását éreztük, mert Magyarországon és a szomszédos kelet-európai országokban, ahol magyarok laktak, a templomba és imaházba való járás tiltott volt vagy nem ajánlatos. Az iskolákban az ateizmust tanították. A gyerekekkel és a fiatalokkal való foglalkozás tiltották.

Mindenki félt a másiktól. A metódisták kispesti imaházát bezárták. *Kalkó József* és *Szabadi Gusztáv* lelkipásztorokat börtönbe zárták. Édesapámat az ÁVO az utcán fogta el. *Kovács Gézától*, *Szegedi Ferenctől*, *Kulcsár Tibortól* a lelkészi engedélyt elvették. *Marsal Jánost* és más prédikátorokat, akik a fiatalokkal foglalkoztak, vagy véresre verték vagy megfélemlítették. Erdélyben *Csiha Kálmánt* és más református lelkészeket bezárták. A gyárakban a hosszú műszakok után a munkásokat a „szakemberek” arról akarták kioktatni, hogy az ember a majomtól származik.

A szabadság utáni vágy az embereket a rádió hallgatása felé irányította. Magyarországon a televízió még nem működött. Az országban levő rádiókészülékek rövidhullámmal is el voltak látva. A lakosság nagy része az esti óráit gyakran a külföldi rádióállomások hallgatásával töltötte. 13 rádióállomás sugáro-

zott magyar adást, ezek azonban politikai műsorok voltak, amelyek a hazai és a szomszédos országokban élő magyarok lelki éhségét nem elégitették ki. Szükség volt egy hívó rádióállomásra, ami az emberekben nem kioltja, hanem megerősíti az Isten iránti vágyat. Ennek eredményeként *dr. Paul E. Freed* amerikai evangélista az 1950-es évek végén Monte-Carlo, Monacóban megalapította a Trans World Radiót.

Mi, akik Nyugaton élünk, felelősségünknek tartottuk a „szolgálatba lépést”. Az otthon maradt családtagjainkat az Úr védelmére bízva megpróbáltuk megszervezni azt, ami majdnem a lehetetlenséggel volt egyenlő. A tanulmányaimat Budapesten végeztem, de hogy az evangéliumot hirdethessem, a chicagói Moody Bible Intézet hallgatója voltam.

Amikor a rádiós evangelizációról hallottam, gyorsan egy rádiós tanfolyamot is elvégeztem, hogy a szolgálatban helyt tudjak állni. Elutazásom előtt értesítettem az Amerikában élő magyar hívőket és főleg a lelkipásztorokat, hogy egy különleges lehetőség áll a rendelkezésükre, ami által az Isten ígését rádióon Magyarországra és a szomszédos országokba sugározhatjuk. A New York-i magyar baptisták voltak a legrugalmasabbak.

Fülöp Árpád lelkipásztor és *Mátrai Mihályné*, a lánya azonnal nekifogtak igehirdetéseket és elmélkedéseket készíteni. Az énekkaruk is mindjárt elkezdett gyakorolni. Más prédikátorok, úgymint: *Lant Emil*, *Molnár Balázs* és *dr. Udvarnoki Béla* elkezdtek igehirdetéseket készíteni. Kaliforniából *Héthalmi Páth Károly* hamarosan egy tekercs énekkari éneket küldött. Mivel az adásokat sürgősen el kellett kezdeni, egy gyülekezettől 100% anyagi támogatást kaptam. Az Emigrációs Hatóságok pedig hozzájárultak, hogy habár még nem voltam amerikai állampolgár, két évre azonnal külföldre utazhassak. 1961 májusában megérkeztem Monte-Carlóba.

Érkezésem után a vezetőimtől azt az utasítást kaptam, hogy 1961. július 5-én két műsorral kezdjük sugározni a magyar adásokat. Mivel odahaza a lakosságnak 1%-a se volt hívó, úgy döntöttem, hogy az első evangelizációs, a második pedig gyermekműsor lesz. Ahogy nyugati hívők anyagilag elkezdtek támogat-

ni a műsorokat, úgy növekedett az adások száma is. Idővel a Nyugat-Európában élő hívők is bekapcsolódtak.

Köztük az egyik *Ungár Aladár* volt. Az 1970-es évek folyamán már sok külföldre utazó hazai hívő is szerepelt a műsorainkon. Ilyen volt *dr. Kiss Ferenc* orvosprofesszor. Ekkor Jugoszlávia elkezdett a Nyugattal barátkozni, de a Kelettől sem zárkózott el. Ezt a lehetőséget kihasználva az adásokhoz szükséges sok magyar anyag Jugoszlávián át érkezett Monte-Carlóba. Meg kell említenem a különböző hangfelvételeket, amelyek Jugoszlávia magyarlakta területein készültek. Később, mivel a helyzet javult, a bátrabb Magyarországon is bekapcsolódtak a Trans World Radio munkájába. Ezek a hangfelvételek viszont sokszor a fővárostól távol, titokban készültek.

Beindult a női műsor a fiatal, középkorú és idős anyák, feleségek részére. Ezt a műsort Mátrai Mihályné készítette, és nagy népszerűségnek örvendett. Azután én *dr. Vernen McGee* Biblián át című bibliatanulmányát fordítottam. *Baranyi József* az ifjúságnak készített műsort, amelyben a problémáikkal foglalkozott. Továbbá azokat az énekeket sugározta, amiket a fiatalok szeretnek. Kovács Géza egy új műfajt kialakítva beindította a Kerekasztal-beszélgetés című egyik legjobb adásunkat. Ebben a műsorban spontán beszélgetésként „János bácsi” az Ige üzenetét a mindennapi élethez közel hozta. Nagyon sokan írtak nekünk ezzel az adással kapcsolatban, amelyben vagy ajánlottak egy őket érdeklő tárgyat, vagy kérdéseket tettek fel. Ezeket a műsorokat sokszor megismételtem.

A Tudomány és Biblia című adáshoz az anyagot *David Fisher* és *dr. Eric Barrett* bristoli egyetemi tanár készítette, amit én fordítottam és adtam elő. Az életrajzi műsorban *Ficsor Károlyné Kornya Mihály* baptista úttörő parasztapostol krónikáját adta elő nagy érdeklődés mellett. A Kérdések dobozát a londoni *Fuchs Róbert* készítette. A Zenés műsorban azokat a bizonyágtételeket is használtam, amelyekről *Ficsor Károly* készített hangfelvételeket. *Dobos Kálmán* később a Biblián át című műsort szerkesztette, és igehirdetésekkel szolgált.

Itt meg kell említenem *Bertalan József* pacséri lelkipásztor nevét, aki egyben a jugoszláviai baptisták elnöke volt. Ő mindenben részt vett.

Nélküle nem tudtuk volna mindazt elérni, amit sikerült az Úr segítségével elérni. Bertalan testvér szervezett, utazott, tanácsolt, az adásainkon az Isten igéjét hirdette. Ő és családja az Úr oltárán égett el. Ők rengeteget tettek az Úr ügyéért. Szolgálatukat a Mindenható Isten gazdagon meg fogja áldani!

Az első levélre, ami egy Zágrábban élő magyartól érkezett, öt hónapot kellett várni. Utána Magyarországról is elkezdtek érkezni a levelek. Egy ideig Erdélyből több levél jött, mint Magyarországról, de idővel megváltozott a helyzet. Később a csehszlovákiai, jugoszláviai, kárpátaljai, sőt az állás miatt Észtségba települt magyarok is elkezdtek írni. Természetesen leveleket kaptunk a Nyugaton élő magyaroktól is. Utána nekünk is lehetőségünk volt sok hallgatót a különböző országokban felkeresni.

Isten iránti hálával kell megemlékezni arról, hogy a hallgatók nagy örömmel és lelkesedéssel fogadták a Monte-Carlóból sugárzott adásokat. A levelek arról tanúskodnak, hogy néha délután az emberek a földekről hazamentek az adást meghallgatni. Amikor egyes műsorokat éjfélkor sugároztunk, akkor az erdélyi hallgatók felhúzták az ébresztőórát arra az esetre, ha véletlenül előbb elaludtak volna. A hallgatók lelki élete nem lett gyengébb, hanem megerősödött. Életek változtak meg. Részeges apák, férjek és családtagok Istenhez tértek. Családi életek és házasságok helyreálltak. Egy fiatal lányt a műsor az öngyilkosságtól tartott vissza. Akiknek tiltva volt a templomba járás, azok elkezdtek a Biblia olvasását. Betegek a kórházban a halálos ágyon felkészültek az Örökkévalóval való találkozásra. Az adások által nemcsak idősek és betegek, hanem gyerekek és fiatalok is lelki kenyérhez jutottak. Hála a Úrnak voltak megtérők is! Az áldásos adásokat igazolja az évente közel 3000 szebbnél szebb levél, amelyek Magyarországról és a többi országból érkeztek.

A Trans World Radio magyar rádiós szolgálatát emberi mércével nehéz lemérni. A valódi eredményt csak Isten tudja. Azonban mindazok, akik ebben a munkában Magyarországon vagy külföldön valamilyen tekintetben részt vettek, Istennek adják a dicsőséget, hogy embertársaik lelki éhségét egy kis mértékben enyhíthették.

Steiner József

rádiós nevén: Hevesi Ödön

(folytatás az előző oldalról)

vérezéssel született, és a jobb keze béna maradt. Az édesapja szeretete és gondoskodása megható pillanatokot szerzett a mindennapi munkám során. Amikor megnéztem a gyermek adatait, láttam, hogy a szülei orosz katonák. Az 56-os szabadságharc leverésére érkeztek hazánkba.

Nagy kérdések álltak előm. Szeretem-e a tündéri gyermeket, vagy magára hagyom? Megbüntetem-e ezt a szerencsétlen családot, vagy megadok nekik minden segítséget a gyermek fejlődéséhez? Mi lesz a szívemben élő gyűlölettel?

A tanév tele volt könnyes, megható élménnyel. Az édesapa gyengéd szeretete, a kislány kedvessége, a hálás anyuka tört szavú köszönete mind olvasztotta a szívemet. Megszerettem a kislányt, tiszteltem az édesapát, és nagyon sajnáltam őket.

A bizonyítványosztás idején az összegyűlt szülők előtt letérdelve köszönte meg a kislány igyekezetét a boldogtalan édesapa. Ott álltunk némán, nem tudtam volna kiejteni egyetlen szót sem. Befelé folyt a könnyem.

Akkor elhagyott engem a szívem.

Megtanultam szeretni azokat, akik megérdemelték, akik nem akarták egyéni életemet megbénítani, akik parancsot teljesítettek, akik szintén vesztesek lettek, és lehet, nagyobb kárt szenvedtek, mint én.

Mélyen belenéztem a szívem régi, elsárgult emlékkönyvébe, elszégyelltem magam. Istenhez fordultam, tudna-e még szeretni engem, aki annyi embertől vontam meg a megbecsülésem, aki megfosztottam emberi méltóságuktól őket, bár nem is ismertem személyesen őket.

Isten erre a pillanatra várt. Ezért a percért helyezett abba az iskolába. Ezért a kislányért kellett megtanulnom tanítani, mert az ő útjai kiszámíthatatlanok, és szeretete végtelen. Még irántam is. Meg akart szabadítani a tőle idegen, számomra vétkes indulatoktól.

Oslo. Önvizsgálat.

Hála az Örökkévaló Szeretetének, hogy elvezet a megbánás útjára, és leolvasztja szívünkről a gyűlölködés jegét.

Uram, add, hogy így legyen!

Frittmann Lászlóné

A romamisszió információi

Kedves Testvérek! Köszönjük mindazoknak, akik a *Békehírnökben* megjelent kérésünk alapján elküldték adományaikat, a tavaszi veteményezéshez szükséges magvakat, vetőburgonyát, virágtöveket. Egyre több család szeretné a kertjét művelni. A jövőre való tekintettel – őszi szállítással – várjuk a felajánlásokat gyümölcsfacsemetékre és bokrokra (málna, ribizli, egres, szeder), illetve örökzöldekre és díszcserjékre vonatkozóan.

Aktuális kéréseink. *Gyermeküdültetés családoknál.* Kérjük azokat a családokat, akik nyáron – vagy későbbi iskolai szünetek alkalmával – néhány napra szívesen vendéglátónak látnának otthonukban roma gyermekeket, jelezzék elképzelésüket! A gyermekek és/vagy szülei rendszeres látogatói a roma baptista gyülekezeteknek vagy gyermekprogramoknak. *Hangszerek gyűjtése.* A gyermek- és ifjúsági misszióban szükség van különféle hangszerekre: furulya, dob, gitár, szintetizátor, bármilyen egyszerűen kezelhető hangszer szóba jöhet. *Folyamatosan gyűjtjük* a romamisszió által elért családok, valamint az imaházak, illetve összejöveteli helyek részére az alábbi anyagokat, eszközöket, tárgyakat: Bibliák, gyermek- és ifjúsági munkához használható irodalmi termékek; fa- és széntüzeléshez használható tűzhelyek, kályhák, kályhacsövek; jó állapotban lévő irodatechnikai eszközök: számítógép, nyomtató, fénymásoló; írószerek (tollak, ceruzák, színes ceruzák), füzetek; jó állapotban lévő háztartási és egyéb tárgyak (mosógép, centrifuga, rádió, tv, DVD-lejátszó, bicikli stb.).

Az adományok eljuttathatók személyesen *Csuhai József* részére az országos központi irodába (Budapest VI., Benczúr u. 31.), illetve postai úton az alábbi címre: *Csuhai József, Vácegres, Brod tanya 1.* Információ és esetleges egyeztetés: *Pálinkás Ibolya* (06-20/886-4851) vagy *Csuhai József* (baptifon: 06-20/886-1926). Köszönjük a közreműködést!

„Nem marad örökre elfelejtve a szegény...” (Zsolt 9,19)

Pálinkás Ibolya

Vendégek voltunk Pocsajban

Jól szolgál a gyülekezet kemencéje...

Életünk során újra és újra tapasztaltuk – az Úr útjai tartogatnak meglepetéseket. Bízást mondhatjuk, nem hittük, hogy bármikor is a cigánymisszió felé érezhetünk elhívást – most mégis arról számolhatunk be: csodálatosak az Úr útjai, és aki vele jár, bizhat benne, csodálatos élményekben lesz része...

Ez megadatott számunkra is. Pocsajban jártunk cigány testvéreinknél, és a tőlük kapott testi-lelki ajándékok fénye bearanyozta ezt az idejű pünkösdet.

Vendéglátó családként férjemnek, *Czakó Sándornak* és nekem alkalmunk volt egy április eleji vasárnap a cigánymisszió egyik vezetőjével, *Csuhai Józseffel*, valamint *Rézműves János* testvérrel otthonunkban testvéri légkörben együtt elkölteni az ebédet. Az idő bizony szűkös volt, azonban a bűcsű alkalmával megígérték – számíthatunk a viszonthívásukra. Ezt mi akkor amolyan udvariassági gesztusnak véltük – de hamarosan tapasztalhattuk: ők nagyon is komolyan gondolták. Rövidesen üzenet érkezett: várnak minket pünkösdkor Pocsajba, Rézműves testvér gyülekezetébe, ahol nagy jelentőségű esemény is várható volt – elkészült a gyülekezet számára a *kemence*...

Csuhai testvér ötletéből vált áldást hozó valósággá, s Rézműves testvér szorgalmas és hozzáértő munkája nyomán pünkösdtől már ki is próbálhatták felesége irányításával az ügyes és lelkes asszonyok. Nemcsak kenyeret – szépet, kereket, fényest és finomat –, de kalácsot, kelt süteményeket is kivarázsoltak az első sütés alkalmával. Ezekkel várták az ünnepre érkező vendégeket.

Persze hogy ott volt a helyünk. S nem érkeztünk egyedül: magunkkal vittük a debreceni gyülekezet üdvözlését, *Czakó Istvánt* mint igei szolgátevőt (aki férjem testvéreként áprilisban is velünk volt), s *Dóka Imréné* testvérnőnk, aki már régóta szeretetteljes kapcsolatban van a gyülekezettel és annak nőtagjaival.

Már az ismerkedés is nagy örömet jelentett a rendezett és tiszta udvaron, majd a kis imaház meghitt falai között – de az istentiszteletet megelőző gyermekszolgálat és az Úrhoz és az Úrról szóló cigány énekek mindannyiunkat szíven találtak. Őszinte és mély hittel, tiszta szívvel zengték a hála szavait Isten felé, és örömük magával sodort minket is.

A délutáni istentisztelet előtt közös ebédre – babgulyásra – hívtak minket, és nem titkolt büszkeséggel kínálták a kenyeret, a túrós és mákos buktát, a diós, mákos kalácsot és más süteményeket. Jó volt látni, hogy a gyerekek is annyit ehettek, amennyit csak szerettek volna. És még jobb volt tudni: ez így lehet most már mindig – nem kell majd éheznie annak, akinek nincs munkája, nem jut kenyérre.

Gazdagon megáldotta hát ezt a délutánt az Úr. Lelkiekben is. A délutáni istentiszteleten *Czakó István* testvér igehirdetését a mi bizonyágtételünk és versszolgálatunk követte – amit cigány testvéreink hálával fogadtak. Közülük is hallgathattunk őszinte bizonyágtételt, sőt olyat is, aki most jelentette be a gyülekezet előtt: az Úrhoz való kötődése jeleként szeretne bemelegíteni.

A vendégként paláستtal, igével szolgáló érkezett helyi református lelkész, *Fecske Csaba* pedig palástját letéve a tervezett igehirdetés helyett ez alkalommal azt mondta el inkább, „ami a szíven van”, s mindezek összegzéséül számunkra nagy jelentőségű kijelentést tett: „Van mit tanulnunk a baptistáktól.”

Büszkeség és hála töltötte el a szívünket egyszerre – s azzal a boldog tudattal integettünk távozóban, hogy Isten a legkisebbet is felmagasztalhatja, megafölötti megrendült hálával, hogy ez áldott alkalomnak részesei lehettünk.

Czakóné Nagy Judit

A szakszerűen megépített kemence

Töprengések a derék asszony körül

„...hasonló a kereskedők hajóhoz: távolból is hoz eledelet.”

Nagyon szeretem a királykisasszonyos, igazmondó juhászos, bátor kiségeres meséket. Bennük a szegény legény vagy a legkisebb királyfi mindig elnyeri a világszép lány kezét, vagy éppen a csúnya kislányról derül ki, hogy ha megmossa az arcát, és a sünik megfésülük, nem is csúnya. A lovagias királyfiak segítenek, küzdenek, harcolnak a királykisasszonyokért, még az életüket is kockára teszik. Mindig ők választják a nehezebb részt. A nehéz sorsú lányokat, mint Hamupipóke vagy Hófehérke, megkeresik, kimentik sanyarú körülményeik közül, és mindent megtesznek kényelmükért. Jó, ez így nincs ki-mondva a végén, de melyikünk gondolta vajon, hogy mondjuk Hamupipóke továbbra is padlót súrolt, csak most már a jóval nagyobb királyi kastélyban? Leginkább úgy folytatjuk magunkban a mesét, hogy ezentúl semmi dolga nem volt.

Felnőttként is az az elképzelés él bennünk, hogy a fiúk átvállalják a terheinket. Láttam már vézna kisiskolás fiúcskát rózsaszín nagyvirágos iskola-táskát cipelni a sajátjával együtt, ami bizonyára azé a duci kislányé volt, aki nagy vígan lépkedett kis lovagja mellett. Ez szép dolog. Bár minden fiúférfi így gondolkodna, észrevenné, amikor figyelmes lehet a hölgyekkel, feleségével, édesanyjával, nagymamájával, kishúgával szemben!

Talán ezért is esik nehezünkre férjünk kiszolgálása. Úgy érezzük, boldogot csinálunk magunkból, ennek fordítva kellene történnie, ez a fiúk dolga! Ők cipekednek a lányok helyett, ők fizetnek a lányoknak is stb.! Jól kimérgeledjük magunkat. Ugyan még megteszük, amit kérnek, de egyáltalán nem szívesen. „...hasonló a kereskedők hajóhoz: távolból is hoz eledelet.” Kiről írja ezt a prédikátor? A dicső férjejről? Az erős, gondoskodó férfiemberéről?

Megszégyenülten pislogunk az igére, de örömet is érzünk. Rájövünk, hogy csupán azt követeltük, amire a világi etikett tanít, és ez nem egyezik mindig Isten akaratával (gondoljunk csak arra, hogy tegyük jót az ellenségeinkkel). Az öröm pedig azért van bennünk, mert egy csapásra fölszabadulunk az önsajnálattól. Már egyáltalán nem érdekel, hogy az emberek mit gondolnak róla, mert tudjuk, hogy Istennek kedves. Furcsa, hogy eddig nem vettük észre, hiszen a szeretetparancs is szól erről: azt tegyem másokkal, amit várok tőlük! Hogy az a más nem egy gyengébb, esendőbb kislány, hanem egy nagyobb, erősebb fiú? Na és? Isten nem mondta, hogy csak a kicsikért hozunk áldozatot.

Ahányszor csak érezzük, hogy kúszik elő a lustaság vagy az önérzet, máris biztathatjuk magunkat: „ne feledd, a derék asszony távolból is hoz eledelet!” Egyik kedvenc igémme vált, és így már egyáltalán nem nehéz meg is cselekedni! Tudom, hogy Isten örömet leli benne.

Pontosan erre szeretnék ma bátorítani. Ne azon gondolkodj, hogy mi jár neked! Ne azt sorold föl magadban vagy akár a férjednek, hogy miket teszel érte, mert ez semmi mást nem bizonyít, csupán azt, hogy jobban szeretted magadat nála, és hogy nem az a fontos számodra, hogy Isten mit vár el tőled! Lehet, hogy a barátnőid bolondnak fognak tartani. Lehet, hogy a férjed vissza fog élni ezzel. Mégis tedd meg, amire Isten ígéje kér: ha úgy adódik, hozz messziről is eledelet! Cipekedj! Ne duzzogj, hogy nem jut eszébe bevásárolni! Minden nő így gondolkodik. De a derék asszony több ennél, értékesebb, nem zúgolódik, nem mást küld, hanem ő hoz eledelet a családnak, és ebben az sem akadályozza, ha messzire kell mennie.

Soha nem lesz könnyebb a szatyor. Mégis át fogod élni azt az örömet, hogy olyasmit teszel, ami Istennek tetszik! Hogy a férjed értékeli vagy egyáltalán észreveszi-e? Nem számít! Majd Istentől kapod meg jutalmadat. Éppen ezért ne éreztesd se férjeddél, se családod más tagjaival, hogy milyen sokat dolgozol értük, ne csikard ki elismerésüket, bízd ezt a kérdést Istenre!

Imádkozz, hogy Isten segítsen abban, hogy ne magadra gondolj ilyenkor! Olyan örömmel fogod végezni a korábban tehernek érzett munkát is, ami megkönnyíti a szívedet.

Szommer Hajnalka

Az élet tanít

♦ Mindannyian saját sorsunk kovácsai vagyunk. Gondolataink körülményeket vonzanak és teremtenek. Ahogyan mi változunk, úgy változnak a körülményeink is... Amíg nem tanuljuk meg a leckéket az eladósodásról, a munkáról, a partnereinkről, addig vagy

a) ugyanannál a leckénél ragadunk le, vagy

b) ugyanazokat a leckéket kapjuk különböző csomagolásokban.

Ilyen az élet! Kis kavicsokkal dobál meg minket – figyelmeztetésképpen. Ha ezeket a kis kavicsokat nem vesszük észre, akkor egy téglával dob meg. Ha a téglát sem vesszük észre, akkor szétzúz egy kősziklával. Ha őszinték vagyunk magunkhoz, akkor láthatjuk, hogy hol nem vettük észre a figyelmeztető jeleket. És akkor még van képünk azt mondani: „Mért pont én...?” (Andrew Matthews)

♦ Kelj fel! Ha biztosan tudnád, hogy halálos beteg vagy, ha kevés lenne hátra értékes időből, hogy hasznosítsd az életed és eltöprengj azon, ki vagy, nem pocskélnád az idődet önmagad kényeztetésére, félelmeidre, letargiákra vagy ambíciókra. Nos, azt mondom neked, hogy halálos beteg vagy, meg fogsz halni ugyanis. Néhány évvel több vagy kevesebb idő, mielőtt elmúlnál, nem sok különbséget jelent. Légy teljes ember most, ok nélkül – vagy soha nem leszel az. (Dan Millman)

Nemso-kára lemegy a nap, és bealkonyul. Van, akinek a napja ér véget, van, akinek az élete.

Mielőtt a nap lemenne, küldjünk egy mosolyt, karoljunk bele egy bottal botorkálóba, simogassunk meg egy makacs buksifejet, mert ha jön a sötétség, erre már kevés lehetőségünk lesz. (Kép és szöveg: Dobos Péter)

Elment a földönkívüli, avagy felismerjük-e a köztünk élő angyalokat?

A Békési Újság tavaly december eleji száma most jutott el szerkesztőségünkbe. A fenti címmel emlékezett egy békési hívő testvérünkre. Azzal a reménnyel adjuk közre, hogy a nemes és hősiess, a baptistákhoz illően gyakorlatias életpélda nem csupán tiszteletet vált ki az olvasókban, hanem a hasonló igyekezet szándékát is. Az Úr áldjon minden erre törekvőt! (A szerk.)

Éppen ma egy hónapja, hogy Ficsór Ottó itthagya Békést, a családját, a barátait, és végleges otthonába költözött. Bizonyára nagyon sokan ismerték. Naponta láhattuk őt leginkább kosarakkal, szatyrokkal megpakolt kerékpáron közlekedni – sőt cikázni – a kertek, a piac és a lakhelye között. Fején általában különös – az időjáráshoz igazodó – sapka, arcán mindig mosoly és nyugalom.

Körjáratának eredményeképpen postaládánkban gyakran találtunk egy-egy szép színes naptárt, lelki értéket, vigasztalást hordozó könyvet, kerítésünkre akasztva (nejlonzacskóban) gőzölgő főtt vagy pattogatott kukoricát, forró sült tököket, ajtónk előtt a legváltozatosabb edényben, kosárban – krumplit, gyümölcsöt, zöldséget.

Ha bajba jutott emberről, válságos társadalmi helyzetről értesült, – a kétszer ad, ki gyorsan ad elve alapján – ő volt az első, aki segített azzal, amivel éppen tudott, legyen az akár pénzügyi vagy épp egy zsák krumpli. Nélküle nem volt a városban plakátragasztás, szórólapozás, kopogtatócédula-gyűjtés, nem volt városi takarítási akció.

Mindenhova odaért, legyen az a kertbarátok összejövetele, a KÉSZ által szervezett előadás, nemzeti ünnepek városi rendezvénye, egyházi ünnep vagy könyvvásár. Ezek esetében még az sem számított neki, hogy az ország épp mely részében van kiemelkedő jelentőségű alkalom, a távolság számára nem volt akadály! Mindig sietett, gyorsan és keveset beszélt. Mondatainak értelmezése, azok tömörsége miatt, olykor több napos intellektuális munkába került számunkra, s előfordult,

(folytatás a következő oldalon)

Válaszutak az életben

Rengeteg időt töltünk azzal, hogy eldöntsük, mihez is akarunk kezdeni az életben. Pedig olykor értelmetlen aggódni emiatt.

Az iskolából frissen kikerülve a pályaválasztás ijesztő feladatával kellett szembenéznem 1989-ben, mielőtt három hónap múlva elkezdődik az egyetem. Akkoriban Pakisztánban szűkösek voltak a lehetőségek: az ember vagy orvos, vagy mérnök lehetett, vagy az üzleti diploma megszerzése után belépett a cégek világába. A műszaki tudományok nem érdekelték, maradt az orvostudomány és az üzlet. Nem tudtam dönten.

Nagybátyám, családunk egyik tekintélyes tagja, azt javasolta, hogy tapasztalatszerzés céljából vállaljak gyakornokoskodást egy hónapra egy multinacionális vállalatnál, majd egy hónapra egy kórházban. Utána biztos könnyebben fogok tudni dönten. Ez nagyszerű ötletnek tűnt.

Felvettek egy hónapra megfigyelői munkakörbe Karacsi egyik külföldi bankjába. Állandóan figyelemmel követtem a hirdetés szervezők és a marketingesek munkáját, és megéreztem valamit abból, hogyan működik a pénzügyi világ. Szerettem a profizmusukat, új barátokra tettem szert, és általánosságban véve nagyon élveztem a többnyire kényelmes munkakörülményeket.

Gyorsan eltelt az az egy hónap, s én kisvártatva megkezdtem új munkámat Karacsi egyik nagy kórházában. Gyökeresen más tapasztalat volt ez. A kórház intenzív közeg volt, a kórtermek nyüzsgése erős kontrasztban volt az intenzív részleg kísérteties csendjével. Az orvosok megállás nélkül rohantak.

A nap korán kezdődött (7-kor, szemben a banki 9 órával), rendszeresen rá kellett nézni a betegekre, figyelni kellett a vérvételeket, el kellett kísérni a csapatot a kórtermekbe, az intenzív részlegbe, mindenhová. Úgy tűnt, mindenkinek rengeteg a dolga, mindig volt mit tenni.

Sok beteget láttam, aki jobban lett és elhagyhatta a kórházat, de tanúja voltam egy 16 éves fiatal halálának is. A család fájdalmát nehezen tudtam kezelni.

És az éjszakai ügyelet! Az ügyeleti szolgálat alapvetően 36 órás műszakot jelentett. Elképesztő volt, hogy az ember végigdolgozza a napot, az éjszakát, majd a másnapot is.

Elgondolkodtam a kétféle élményen. A bankban sokkal oldottabb volt a légkör, kedvezőbb volt a munkaidő beosztása, és jóval kevesebb a stressz. A kórházi munka tele volt izgalommal és kiszámíthatatlansággal, ugyanakkor keményen kellett tanulni és dolgozni. Úgy tűnt, a kettő közül az üzleti élet kerül ki győztesen.

A kórházban töltött hónapom vége felé egyszer egy különösen zaklatott éjszakai műszak után hazafelé autóztam. Elöttem egy autóbusz haladt, a tejet főiskolás diákok ültek, kezükkel egy alacsony korlátba kapaszkodtak. Ahogy a sofőr ide-oda kanyargott a forgalomban, láttam, hogy a fiúk is erre-arra dőlnek.

Egyikük hirtelen lezuhant a busz hátuljáról. Arccal csapódott az aszfaltnak, majd megperdült és elterült. Mozdulatlanul feküdt az úttest közepén, miközben a busz továbbhajtott.

A közvetlenül a busz mögött haladó járművek fékeztek, hogy kikerüljék a fiút, de egyikük se állt meg. Átvillant rajtam, hogy ha meghalna, abból rendőrségi ügy és szűkségtelen problémák kerekednének. Én is komoly késztetést éreztem arra, hogy továbbhaladjak, de az érzés, hogy meg kell állnom segíteni, erősebbnek bizonyult. Tudtam, hogy ha a fiúnak fejsérülése van és agyában vérzés lép fel, akkor percek alatt meghalhat. Haladéktalanul kórházba kellett kerülnie.

Megálltam, kiszálltam az autóból, és óvatosan megvizsgáltam a fiút, aki 20 év körülinek tűnt. Az arcát elborította a vér – a homlokán jókora nyílt seb tátongott, egy másik meg a jobb füle felett. Más sérülést nem láttam. Megpróbáltam nyomást gyakorolni a sebekre, hogy elállítsam a vérzést – sikertelenül. Néhány bámszokó segítségével felemeltem az ájult fiút, és a kocsim hátsó ülésére fektettük.

Megkértem pár embert, hogy kísérenek el, de ők ódzkodtak attól, hogy jobban belekeveredjenek az ügybe. Beugrottam a volán mögé, és sebesen visszahajtottam a kórházba. A sürgősségi bejáratához érve elkiáltottam magam: – Fejsérülés! – Az ápolószemélyzet gyorsan a kezelőbe tolt a fiút, miközben én összefoglaltam a történeteket az ügyeletes orvosnak.

Az első vizsgálatok alapján az orvosok megállapították, hogy az agyban valószínűleg vérzés lépett fel. Értésítették a családot, a fiút pedig elvitték, hogy sürgősen megoperálják. Engem nem engedtek be a műtőbe, így

hát kimerülten és zaklatott állapotban hazahajtottam, a kocsim hátsó ülésén lévő vérvnyomok beszédesen emlékeztettek a megrendítő eseményre.

Másnap bementem a műtőbe, hogy megtudjam, mi történt. Egy műtőasszisztens elmondta, hogy a fiú agyában elpattant egy véredény. A vérrögöt eltávolították, a vérzést elállították, és a beteg most a kórteremben lábadozik.

Miután megtudtam, hogy *Aszifnak* hívják, elmentem meglátogatni. A feje be volt kötözve, a szeme körül hatalmas duzzanatok látszóttak, de magánál volt. A szülei, a nagyanyja, a fivérei és a nővérei körülülték az ágyát. Az orvos úgy mutatott be engem, mint azt a személyt, aki „megmentette a fiuk életét”.

Mindenki felállt, hálásan mosolyogtak rám. Az édesanyja az arcához vonta a kezemet, és sírva fakadt. – Fiam, maga egy angyal – hajtogatta urdu nyelven. Miután megnyugtattam kissé, *Aszif*hoz léptem. A fiú nagy nehezen elmosolyodott, és megszorította a kezem. Egy szót sem szoltunk egymáshoz – nem volt szükség szavakra.

Micsoda érzés volt, hogy segíthetem megmenteni egy másik ember életét! A nap hátralevő részét valami örömteli kábulatban töltöttem, ilyen csodálatos lelkiállapotban még soha nem voltam. Miközben este hazafelé hajtottam, már tudtam, hogy mit akarok csinálni egész hátralévő életemben. Két hónapnyi gyakornokoskodás sem volt képes elérni azt, amit egy bal-eseti sérült harmincperces ellátása tett velem.

Az orvosegyetemre iratkoztam be, ma adjunktus vagyok, és gasztroenterológusként dolgozom Karacsiban. Soha többé nem láttam viszont *Aszifot*, de úgy tudom, teljesen felépült.

Rengeteg időt töltünk azzal, hogy eldöntsük, mihez is akarunk kezdeni az életben. A velem történtek arra tanítottak, hogy olykor értelmetlen aggódni a nagy döntések miatt. E döntéseket néha a körülmények hozzák meg helyettünk – és ezek, bármi történjék is, mindig a legjobbak.

Fejszal Vaszim Ismail

(Megjelent a Reader's Digest Magazin 2011. augusztusi számában.)

Segítsen, hogy segíthessünk! Hősöket keresünk

Gondokkal teli világunkban, fursamód, egyre több hőst ismerünk: találékony jótékonykodókat, önfeláldozó pedagógusokat, segítőkész vállalkozókat. Olvasóink javaslatai alapján választottuk őket az év hőseinek az elmúlt három évben. A Reader's Digest Kiadó örömmel támogatja őket kiemelkedő tevékenységükben.

Ez az év sem múlhat el anélkül, hogy hírt kapnánk újabb rendkívüli emberekről, és ehhez ismét az ön segítségét kérjük, kedves olvasó. Talán épp az ön környezetében tevékenykedik 2011 hőse!

Írjon nekünk arról, aki önzetlenségével, elszántságával és leleményességével megváltoztatja, boldogabbá, teljesebbé teszi mások életét! Ha ismer ilyen nagyszerű embert – aki nem a családtagja –, kérjük, küldjön rövid levelet vagy e-mailt, amelyben leírja, hogy az illető mit tesz másokért, és tevékenységével milyen konkrét eredményeket ért el!

Három kategóriában várjuk a jelöléseket:

1. Oktatás
2. Egészség
3. Közösség

A beküldött javaslatok közül választjuk ki azt a három hőst, akit magazinunk 2012. januári számában olvasóinknak bemutatunk majd. A Reader's Digest Kiadó Kft. e három személy mindegyikének (vagy a tevékenységéhez kötődő szervezetnek) 200 000 forintos támogatást ajánl fel.

Kérjük, levelében tüntesse fel a javasolt személy nevét és telefonszámát (vagy egyéb elérhetőségét)! Felhívásunkban bruttó összeg szerepel. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

A Reader's Digest Kiadó fenntartja a jogot, hogy a későbbiekben a nem díjazottokról is írjon.

Címünk: Reader's Digest, Rovatszerkesztő, „Hősök”, 1970 Budapest.

E-mail címünk: editors@readersdigest.hu.

Beküldési határidő: 2011. augusztus 22.

(folytatás az előző oldalról)

hogy csak pár nap múlva „esett le”, mire is utalt Ottó.

Ki is volt ő? 1970-ben házasságkötése révén költözött Orgoványból Békésre. 1975-ben, már két kisgyermek édesapjaként, súlyos közlekedési baleset következtében hónapokig élet-halál között lebegett. A balesetből eredő károsodások 35 éven keresztül kísérték. Sok szenvedését panasz nélkül hordozta, sőt hihetetlen munkabírásával fedte el azt mások előtt.

Az élet igénlésével, a segíteni akarásával fejezte ki szeretetét Isten teremtett világa, kedves hazája, a két település irányába, ahol élt és dolgozott. Szerette a természetet, a termőföldet, amelyen sokat fáradozott. Szerette az embereket. Mindenkihez volt egy jó szava, mosolya. Jó kedéllyel és egészséges humorérzékkel, öniróniával rendelkezett.

Megelégedett, boldog ember volt.

Honnan volt mindehhez ereje? – A teremtő Istentől kapta, akihez szíve utolsó dobbanásáig hűségesen ragaszkodott. A „földönkívüli” ember célba ért.

De ki lesz munkájának folytatója? **khkl**

Hit által...

Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megszégyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkövezték, megégették, szétfűrészték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosztak, nélkülözve, nyomorogva, gyötörödvé, sýnylódva azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban. És mindezekben, noha hit által elnyerték az Írás jó bizonyosságát, nem teljesült be az ígéretek, mert Isten számunkra valami különbről gondoskodott, és azt akarta, hogy ők ne nélkülünk jussanak el a teljességre. (Zsid 11,33–40)

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

A társfüggőségről 2.

Társfüggő sorssá alakul annak az élete, akinek túlzott kötődése rögzül. A kötődése annyira beleszővődik a másik életébe, hogy saját identitását lassan kiszorítja a másik ember baja, gondja, végül egész lénye. Ennek gyökere a legtöbb esetben a gyermekkorban alakul ki a szülővel való egészségtelen kapcsolat eredményeként. Ez az egészségtelen kapcsolat létrejöhet akár félelemmel teljes, de akár túlzottan engedékeny és ajándékozó együttélés során is. Végül egy olyan láthatatlan, de nagyon is valóságos „képeség” jön létre, amellyel a hasonló problémákkal küzdő embereket találja meg. Így szinte kódolva van a beteges barátság, a beteges párkapcsolat. Ha sikerül megházasodni, a hozott társfüggő beállítódás (attitűd) a párkapcsolatot a szenvedések terepévé teszi. Viselkedését mintegy megismétlésre kényszeríti az új kapcsolatban is mindaz, ami gyermekkorban kialakult. Megpróbálja újra és újra rendbe tenni életét és kapcsolatait, de mindig megismétlődnek a problémák a rosszul rögzült megoldási módok miatt. Ez a beállítódás megmérgezi baráti, rokoni, iskolai, munkahelyi és gyülekezeti kapcsolatait is.

Amennyiben nem kezd hatékonyan neki a társfüggő beállítódás felszámolásának, akkor nagy eséllyel fogja gyermekeinek is mintegy fertőzősként átadni a társfüggőséget, a boldogtalan kapcsolatokat. Ez az állapot mindaddig fennáll, amíg a társfüggő rá nem talál arra az útra, ahol kielégítetlen és összezavarodott szeretetéttsége valódi és állandó szeretetre nem talál.

Minirth, Meier és Hemfelt A szeretet választható (Harmat, 2009) című könyvükben a szeretetéttséget tárgyiként ábrázolják. Ha a gyermek szülei nem töltötték tele gyermekkorban, akkor sem veszett el minden, mert az Istennel való kapcsolatban ez megvalósulhat. (folytatjuk)

Mire ügyelünk, ha fiataloknak beszélünk a hitről?

A fiatalok nem arra fogékonyak, *mit* vallunk magunkról és *hogyan* cselekszünk, hanem arra, hogy *miért*. Tetteink csupán igazolják belső meggyőződésünket, a *miértet*. A fiatalok sokszor azért bizonytalanok a hitben, mert nem áll össze bennük a teljes kép. Ezért fontos, hogy amikor hitről beszélünk nekik, ne csak a *mit* és a *hogyan*t, hanem a *miértet* is megláttassuk velük.

A fiatalok hitét az erősíti legjobban, ha tanúságot tehetnek róla mások előtt. Jó, ha be tudnak kapcsolódni valamiféle karitatív munkába, vagy beszélhetnek a hitükről másoknak (például náluk fiatalabbaknak). Mindez azonban nem mindig elegendő ahhoz, hogy megtartsa őket a hitben.

A fiatalok sokszor azért bizonytalanok a hitben, mert nem áll össze bennük a teljes kép. Ezért fontos, hogy amikor hitről beszélünk nekik, ne csak a *mit* és a *hogyan*t, hanem a *miértet* is megláttassuk velük. Utóbbiról gyakran megfeledezünk, pedig e három szempont csak együtt lehet valóban meggyőző. Íme egy példa:

„Keresztyén vagyok (*mi*), és igyekszem mindent az Isten és az emberek iránti szeretetből tenni (*hogyan*). És te ismered Jézust?”

Nézzük ugyanezt másként:

„Mivel Jézusban szeretetet, kapcsolatot és szabadságot találok (*miért*), igyekszem mindent az Isten és az emberek iránti szeretetből tenni (*hogyan*). Ezt jelenti számomra a keresztyénség (*mi*).”

A különbség jól érzékelhető: ha a *mivel* és a *hogyan*nal indítunk, az képesnek hat. Am ha a *miért*tel kezdjük, az megérinti a szívet. A Krisztus-követés *miértjének* ismeretéből radikális *hogyan* és igaz *mi* fakad.

Mi vagyok – ez nem érint meg másokat, még saját magamat sem.

Ha elmondom valakinek, hogy keresztyén vagyok, az nem a hit továbbadása. Azzal csupán megneveztem egy kategóriát, ami mások számára érdektelen, vagy ahová beskatulyázhatnak.

A *mi* hangsúlyozása megingathatja a hitet, mert túlzott jelentőséget tulajdonít egyetlen szónak.

Hogyan cselekszem – ez sem érint meg másokat, még saját magamat sem.

Ha elmondom valakinek, milyen keresztyén tevékenységekben vesznek részt, az nem a hit továbbadása. Azzal csupán arról beszéltem, hogyan szokás viselkedni a *mi* „skatulyánkban”. Esetleg bekerülök az általános „emberbarát” kategóriába – ám az, ami általános, nem érint meg senkit.

A *hogyan* hangsúlyozása ledönt bizonyos falakat az emberek felé, de végső soron megingathatja a hitet, mert céljainkat összemossa e világ céljaival.

Miért teszem, amit teszek – ez az, ami megérint másokat is, sőt saját magamat is.

Ez a kulcs: arról beszélni, *miért* vagyok keresztyén. Jézus vonzásáról. A szeretetről. A kapcsolatról. A kiteljesedésről, az erőről, az igazi szabadságról. S arról, hogy – bármely más „skatulyától” eltérően – ez teljesen ingyenes.

A *miért* hangsúlyozása megszilárdítja a hitet, mert a tekintet ilyenkor mindig Jézusra irányul.

Nem elég, ha a fiataloknak megtanítjuk, hogyan tegyenek tanúságot hitükről a *mi* és a *hogyan* szintjén. Amikor otthonról kikerülve vállalniuk kell a hitüket, a világ, a test és a sátán egyfolytában azzal fogja bombázni őket: *miért, miért, miért?*

„Azért, mert keresztyén vagyok” – ez önmagában nem válasz.

„Azért, mert szeretni akarom Istent és embertársaimat” – ez már valami, csak éppen a lényeg hiányzik belőle.

A fiatalok tudni akarják, *miért*. Ha nem tudjuk, miért tesszük, amit teszünk – pedig az embereket az érinti meg, hogy miért tesszük, amit teszünk –, akkor hogyan fogjuk elérni, hogy bárki közénk akarjon tartozni, és azt akarja tenni, amit teszünk?

Magyar Kurír
Forrás: cbn.com

Hozz egy barátot!

Július 12-én megtartotta alakuló ülését a Reménység fesztivál „Hozz egy barátot!” bizottsága. A csoport szorosan együttműködik majd a rendezvény további 19 bizottságával, feladata pedig a mozgósítás lesz. A megbeszélésen szó volt azokról a feladatokról, melyekkel a felekezeti bizottság foglalkozni fog jövő év júniusáig. Bátorítani és segíteni fogják a hívőket a személyes bizonyosságtételre, a nem hívő emberekkel való kapcsolatépítésre. Ennek érdekében felkészítő rendezvényeket szerveznek az ország különböző pontjain, segédanyagokat biztosítanak a gyü-

lekezetek számára. Fontos feladat lesz a lelkipásztorok, gyülekezeti vezetők megnyerése a cél érdekében. Dr. Kovács Géza, a bizottság vezetője elmondta, hogy ez a háromnapos rendezvény lehetőséget nyújt arra, hogy gyülekezeteink újból felismerjék küldetésüket, s ennek érdekében összefogjanak egymással.

Merényi Zoltán

Bemerítés Debrecenben

A Debreceni Baptista Gyülekezet pacikerti misszióállomásán volt szabadtéri bemerítési ünnepély 2011. június 25-én. Hárman merítkeztek be. *Tagyi Gáborné* 81 évesen jutott el arra az elhatározásra, hogy Jézus Krisztus szavának engedelmeskedik a bemerítésre nézve is. *Horváth László* és felesége, *Horváth Lászlóné (Molnár Mária)* elmondták bizonyosságtételükben, hogy Isten a mélységből emelte ki őket, és hívta magához szeretettel mindkettő-

jüket. Az ünnepi istentiszteleten az igehirdetés és a bemerítés szolgálatát *Komáromi Tibor*, a hajdúszoboszlói körzet lelkipásztora vezegte. (Ő a debreceni körzetben tért meg és ott kapott elhívást a lelkipásztori szolgálatra.) A hajdúszoboszlói körzet dicsőítő csoportja énekelt az ünnepségen. Az istentisztelet liturgusa *Bereczki Lajos* helyi lelkipásztor volt. Bizonyosságtételt mondott *Bagi Csaba*, a misszióállomás vezetője, és *Justin Orr* amerikai lelkipásztor, aki munkatársaival az előző napokban szolgált a pacikerti misszióban. Isten áldja meg bemerítkezett testvéreink életét és a pacikerti missziót!

Bereczki Lajosné

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

BP-NAP U.: **Buru Kálmán** testvért 45 évesen, súlyos betegségéből 2011. május 15-én mennyei Atyánk hazahívta e mulandó világból az örökkévaló hazába. Testvérünkötől május 26-án vettünk búcsút a dunaharaszti temetőben, ahol népes gyászoló gyülekezet fejezte ki részvétét. A gyászistentiszteleten *Papp János*, az elhunyt volt lelkipásztora hirdette Isten vigasztaló ígését.

KONDOROS: 2011. június 15-én vettünk búcsút **Ivanics Mihályné Katikától**. Testvérnőnk súlyos betegségét türelemmel viselte. Hűségesen szolgált a családban, gyülekezetben és környezetében. Élete példa előttünk. Igét *Papp János* ügyintéző lelkipásztor hirdetett. Hálaímaival *Sebján-Farkas Zsolt* lelkipásztor, a sírnál *Papp József* ny. lelkipásztor és a gyülekezet énekkara szolgált.

MICSKE (Erdély): Július 11-én, 81 éves korában temettük **Hoble János** testvért az erdélyi Micskén. Testvérünk mint egyszerű földműves örömhírvívő járta a számára Istentől adott utakat országunk számos városi és vidéki gyülekező épülésére. Temetésén mélyen szántó igei üzenetek mellett népes énekkar és fúvószenekar szolgált.

H I R D E T É S E K

♦ **Kiadó Hívó** diáknak kiadó Budapesten a belvárosban csendes, világos Körút-közel minigarzon. 32 ezer Ft/hó + fogyasztásfüggő rezszi. (Új, hőszigetelt nyílászárók.) Számlát adunk. Kéthavi kaucióval. Tel.: +36-20-323-1704, +361-276-8528.

♦ **Orvosi műszerbolt** Vérnyomásmérők, vércukormérők forgalmazása és javítása. Orvosi rendelők felszerelése. Orvosi Műszerbolt, 8000 Székesfehérvár, Palotai út 8. T.: +36-22/301-280, +36-20/398-2327, www.vernyomasmerofehervar.hu.

♦ **Címváltás Szlovák Tibor** lelkipásztor új címe és elérhetőségei: 6077 Orgovány, Kossuth Lajos u. 59., e-mail: szlovakt@yahoo.com, telefon: +36-76-376-052, +36-20-775-9292 (+36-20-775-9290 – Ágota).

„Az Úr légyen áldott!”

Mennyei Atyánk kegyelméből 1961. július 27-én, ötven évvel ez előtt kötött házasságot a rákospalotai imaházban Győri Kornél végzős teológiai hallgató és Marosi Mária vasárnapi iskolai tanító. Testvéreink július 24-én, az évfordulóhoz legközelebb eső vasárnap délután, frigykötésük egykori helyszínén, szereteteikkel és a rákospalotai testvériséggel közösségben adták hálát a megtett útért, az Örökkévaló pusztában vándorló népének adott ősi biztatását követve: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr” (5Móz 8,2).

Az istentiszteleten Győri Máté, az ünneplő lelkész házaspár lelkipásztor fia prédikált a Kol 3,9b–15 alapján, bizonyágot téve a szülei házasságát éltető és fenntartó hármias krisztusi titokról. Dobnérné Győri Erika a család nevében egy Gerzsenyi-verssel, dr. Szabó István presbiter a gyülekezet képviselőjeként a Préd 4,9 alapján elmondott szavaival csatlakozott a hálaadáshoz. Boldog éneklés és meghatott hálaimák tették teljessé az Úr gyermekeinek Fábrián Sándor helyi lelkipásztor által vezetett bensőséges istentiszteletét. A testvérközösséget záró szeretetvendégségről távozók szívükben örömmel, hálával és szeretetben megerősödve, az Úr vezetésének bizonyosságával indulhattak az előttük álló napok, évek felé.

Pihenjünk üdülőinkben!

♦ A balatonföldvári baptista Bethesda Üdülő várja a testi, lelki pihenésre vágyókat. Telefonszáma: 06-20-775-99-33, e-mail címe: lajos.lovasz@gmx.de.

♦ A hajdúszoboszlói Betánia üdülő (Hajdúszoboszló, Puskin u. 10.) négy apartmanban (6 szobában), 17 ágyval várja a pihenni, kikapcsolódni vágyókat. Jelentkezés Komárominé Márta gondnoknál (20/886-3525 vagy komaromitibor@freemail.hu vagy www.betania.baptist.hu).

Bemerítés Bagamérban

Június 26-án délután bemerítési ünnepélyre gyülekeztünk a Bagaméri Sion-hegyen. Huszonöt évi folyamatos leépülés után végetért az akadályoztatás! Bár veszélyeztetetten volt várandós a gyülekezet, mégis két egészséges „Isten gyermeke” született, akik jelenlétében felragyogni láttuk Isten kegyelmi napsugarát.

A debreceni összevont fúvószenekar már jóval a kezdés előtt az imaház előtti téren és az istentisztelet keretében pedig a belső karzaton zengedezett az Istent dicsérő szózatot. A debreceni gyülekezet énekara pedig sok alkalmi énekkel az Isten országa és a mennyei kórus hangjait hozta közelségbe.

Az alkalom megnyitó igei és imádságos köszöntését és a bemerítés szolgálatát Kovács Lajos körzeti lelkipásztor végezte Isten dicsőségére. Az igehirdetés szolgálatát Filemon Zsolt főtí lelkipásztor végezte 1Móz 13,1–15 versei alapján, határozottan rámutatva Ábrahám és Lót békülést kereső példája nyomán a napjainkban is feltétel nélküli békeség szükségességére! Csak oda küld áldást és életet az Úr, ahol erre teljes igyekezetet fordítunk! A „bővizű Jordán melléke” szimbólumaként az imaház bemerítőmedencéjében álló víz tükrében felragyogott az Úr szerető arca.

Bereczki Lajos lelkipásztor átfogó igei tanítással szolgált a bemerítés bibliai vonatkozásában. Változó világunkban állandó és lelkiismeret szempontjából is nyugalmat keres az üdvösségre vágyó ember. Boldogok, akik meghallják és engedelmes szívvel fogadják Isten országának jó hírét, és alkalmas időben döntést is hoznak követésére. Maga a bemerítés az értelem, érzelem megváltozása és az Isten szerinti jóra készség nélkül értelmetlen, amint a csecsemőkeresztység is!

A bemerítésre készen álló két fehérruhás bizonyágtételeiből kitért az örömmel teljes odaadás. Lukácsné Szentmihályi Katalin az Istentől személyesen hozzá szóló prófétai üzenet (Ézs 45,2) alapján – „Én megyek előtted...” – megértette a követésre méltó Úr akaratát sok-sok ígérettel együtt... A bemerítés pillanatában pecsétként nyugodott rajta a „Légy

hű mindhalálig...” (Jel 3,5). kijelentése. Lukács Katalin már ifjúsága idején megértette a mama és dédimama példájából Isten jelenlétét az életben. S az évekkel ezelőtt tartott aratási ünnepélyen és a Biblia éve jegyében tartott ünnepség keretében értette meg Isten kiválasztó szeretetét személyesen rá vonatkozó hatással: „Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz...” (Zsolt 65,5). A hullámsírban örömtől ragyogó arccal fogadta az igei bátorítás szavát, „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak téged”.

A kézzel írt áldó imádság szolgálatát Bereczki Lajos és Filemon Zsolt testvérek végezték. A bemerítkezettek mint új tagok köszöntése versek és igei áldáskívánások jegyében történt, miután Szász Ferenc testvér átadta részükre a gyülekezet ajándékát, a Bibliákat emléklapokkal együtt. A köszöntések sorában megható volt a családtagok képviselőjében megszólaló édesapa (nagy-papa) elcsukló hangú megnyilatkozása. Hasonló mélységgel hatott az édesanya (nagymama) imádságos együttérzése a kórház intenzív osztályáról!

Boldog örömmel vett részt az ünneplő gyülekezet az úrvacsora közönségében az új tagokat is körülövező krisztusi szeretettel.

A bagaméri imaház 100 éves jubileumi évében igen konkrét bátorítással áldott bennünket gondviselő Istenünk a mennyei jelként adatott bemerítési alkalommal.

Maroknyi kis gyülekezetünk közösségében a misszióparancs teljesítése nem nehéz, mivel gyengeségünk tudatában fokozottan igényeljük bátorítását:

„Íme, én titeket vagyok mindennap a világ végezetéig!” (Mt 28,17)

Szász Ferenc